

FRA NÆR OG FJERN

MÅNEDENS BUDSKAB
- fra Århus stav

Er vi gode kirkegængere?

Når vi kommer til vore møder i kirken, kan man tydeligt mærke, at vi glædes over at være sammen. Undertiden udtrykker vi det temmelig højlydt!

Jeg tror, det er godt sådan, - men kun til en vis grænse. Jeg tror, det ville være godt, om vi bevarede lidt mere ro, når vi kommer ind i kirkesalen, som jo er et indviet område, hvor vi skal dyrke Gud.

Lad os tænke lidt over, hvorfor vi kommer til kirkens møder, og lad os i den forbindelse koncentrere os om nadvermøderne. Kommer vi til dem for at drøfte ugens politiske begivenheder eller lignende med vore søskende? Eller kommer vi for at opleve en åndelig tid sammen? En tid, som kan bringe os åndelig udvikling og vækst.

Jeg er bange for, at vi stort set ikke er åndelige nok, når vi kommer til vore nadvermøder. Måske er der endog nogle, som kun kommer af vane, uden at de selv rigtig tænker over det.

Jeg er virkelig bange for, at vi alle forbereder os for dårligt rent åndeligt til vore møder. For at få virkelig udbytte af kirkegangen kræves en vis indlevelse. Det har noget at gøre med at oplære sig i åndelig kraft.

Giv søndagen sit rette indhold. Forbered den allerede ved at holde en rolig lørdag aften og få en god søvn, så man kan møde frisk og udhvilet. Kom ikke styrtende hen til kirken i sidste øjeblik, men mød afslappet, så evangeliets forkyndelse må falde i god jord og rodfæste sig.

Mød frem med forventning og med et åbent og modtageligt sind. Kristendom er noget strålende og lykkeligt, som man bør glæde sig over, og husk at være afslappet under hele mødet. Guds kraft når ikke ind i

sindet gennem et anspændt legeme og en anspændt sjæl.

Prøv, om du kan få lov til at opleve den lykke at føle freden. Guds fred bringer skabende energi, der i ugens løb vil hjælpe selve den intellektuelle proces, som vi har anvendelse for i hverdagen, og den vil give os indsigt til at løse problemerne, om vi er opmærksomme.

Forudbedøm aldrig en taler, hvorvidt han er god eller dårlig, men modtag hans budskab i ydmyghed. Enhver tale ud fra evangeliets sandheder er en god tale.

Bring aldrig en dårlig ånd med i kirken, for ikke alene vil den dårlige ånd blokere dit eget sind, men - og dette er det vigtigste - den kan virke ødelæggende for andre.

Vi er nok af og til tilbøjelige til at lade vore tanker gå på flugt under møderne, så vi ikke opfatter talerne fuldt ud.

Det bedste middel herimod vil være: Sid ikke og tænk på dig selv, tænk i stedet på Gud. Vi må prøve at komme bort fra verden - åndeligt talt - og i stedet søge ind i en atmosfære af fred og fornyelse, så vore nadvermøder må blive en åndelig fest. Så vil vi opleve mirakler.

Verner Buur
Stavspatriark

MÅNEDENS BUDSKAB -
fra København Stav

Timelig frelse

På mange områder har vi sidste dages hellige opnået en beskyttelse, som vi til daglig måske ikke tænker så meget på. Da Herren den 27. februar 1833 i en åbenbaring til Joseph Smith gav vejledning om de helliges livsførelse, var det i sandhed en åbenbaring om »de helliges timelige frelse«. Ikke blot en frelse fra sygdom, men en frelse fra død. Denne åbenbaring kaldet *Visdomsordet* giver de hellige mulighed for overlevelse.

Det er vel de færreste, der ved, at gennemsnitlig omkommer hvert år en snes mennesker i Danmark på grund af rygning i sengen. Denne uvane er ret udbredt og medfører nu og da, at der opstår ildebrand, fordi rygeren falder i søvn, og cigaretten antænder sengetøjet. Ofte med fare for eget liv udfører brandmænd redningsindsatser for at hjælpe de ulykkelige indebrændte, men det er ikke altid, at redningen lykkes.

I *Børsen* den 26. november 1980 skriver dr. med. T. Egsmose: »Det kan oplyses, at i den vestlige verden antages tobaksrygning i dag at være årsag til ca. 20% af al kræft (for mænd ca. 30%), ca. 25% af alle kredsløbs-sygdomme og ca. 40% af alle luftvejs-sygdomme. I Danmark dør der årlig ca. 50.000 mennesker, og mere end 4 ud af 5 af disse dør på grund af sygdom indenfor en af

de tre anførte grupper. Disse tal taler deres tydelige sprog.«

Jo, de sidste dages hellige er i sandhed under beskyttelse, når de efterlever visdomsordet. Dødens engel går os forbi.

Tænk også på den åndelige beskyttelse imod Satans anslag, som vi opnår i vore hjem ved ikke at nyde spiritus. Hustru og børn behøver ikke at frygte ufred og forbandelser, når far kommer hjem fra arbejde eller fra aftenens møder. De ved, at han altid er ædru og nøgtern. Og han glæder sig til at møde en sober og glad hustru i et rent hjem uden stinkende tobaksrøg. Ingen skænderier på grund af fuldskab eller fordi pengene er gået op i røg eller brugt til spiritus.

Vi er i sandhed velsignede og opnår timelig frelse, når vi efterlever visdomsordet. Lad os takke Herren for denne åbenbaring i glæde over den frihed og tryghed, som den har bragt os.

Henning K Frederiksen
Stavspræsident

Kirken på Island

Af missionspræsident Richard C. Jensen

Små grupper plagede og forfulgte hellige forlod i 1850'erne deres hjem og slægtninge på Island for at emigrere til Utah.

Evangeliet blev bragt til Island i 1851, da Thorardinn Haflidason, som var indfødt islændig, tilsluttede sig kirken i København, hvor han var i lære som tømrer. Han blev indsat som den første islandske missionær af ældste Erastus Snow fra De tolvs Råd.

Senere fulgte Gudmundur Gudmundsson, en anden islænding, som sluttede sig til kirken i Danmark, og sammen udstod de forfølgelser, som blev ledet af lokale præster, og de fik kun held til at døbe nogle få medlemmer, før der blev gennemført en lov, som forbød denne ordinance.

Modstanden mod kirkens medlemmer blev større og større, og i årene 1853-57 emigrerede de fleste til Utah og bosatte sig på præsident Brigham Youngs anvisning i Spanish Fork.

Tid efter anden gennem årene har embedsmænd og borgere fra Island besøgt De forenede Stater og har især været på det sted, hvor de første emigranter fra Island slog sig ned - i Spanish Fork.

I 1961 sendte præsident David O. McKay ældste Alvin R. Dyer, assistent til De Tolv, til Island for at undersøge mulighederne for, at der atter kunne komme missionærer til landet. Ældste Dyer blev hilst varmt velkommen og blev meget opmuntret, og han bemærkede, at det, der gjorde hans besøg til en succes, var den måde, hvorpå islændingene var blevet modtaget under deres besøg i USA.

I dag er der flere af efterkommerne af disse islandske pionerer, som med succes bringer evangeliet tilbage til en mere tolerant, interesseret og venlig generation.

I april 1975 blev der på Island organiseret en gren af kirken på den amerikanske base i Keflavik. Omkring 130 medlemmer - amerikanske tjenstgørende i militæret og deres familier - blev organiseret som en del af Den danske Mission. Denne gren er skrumpet ind til omkring en fjerdedel af det oprindelige medlemstal, eftersom der kommer færre SDH tjenstgørende, fordi der er en ændring i reglen om længden af den tid, som familier må følge dem, når de er udkommanderet.

Ældste Byron T. Geslison var den første missionær fra kirken, som kom tilbage til Island siden 1914. Han var oldebarn af en islænding. Ældste Geslison og hans hustru,

Melva, blev kaldet til Den danske Mission til at tjene som de første missionærer på Island i 61 år. De blev fulgt af otte missionærer fra Staterne, og arbejdet var i gang igen.

Skønt kun få mennesker har nogen idé om, hvad det er, kirken lærer, og hvad den egentlig står for, så er der stadig mange forudfattede meninger og usande historier i omløb. Den lutheranske kirke og dens præster offentliggør til stadighed falske oplysninger, og de er opsatte på, at kirken skal have fiasko, sådan som det var tilfældet i de første små hundrede år.

Dog, den sande kirke er gundlagt der, og der er oprettet en meget aktiv gren med rødderne solidt plantet i den islandske jord. Den blev organiseret den 8. august 1976 i Reykjavik. Fremgangen var i begyndelsen kun lille, da de første missionærer kom tilbage, men der kom dog en lille gruppe af hellige, og de er i dag vokset til et medlemsantal på omkring 60.

Den første islandske ældste, Johann

Den høje, mørke bygning midt i billedet tilhører nu Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og huser Reykjavik gren. Yderst til venstre ses den lutheranske domkirke. (Der kommer flere til møderne i den beskedne grensbygning, end der gør i den flotte katedral!).

Karlsson, som sluttede sig til kirken for halvandet år siden er blevet kaldet som missionær og arbejder nu som fuldtidsmissionær i Canada. En ung søster fra Island, Thorstina Olafsdôttir, som flyttede til Danmark, blev kaldet fra Københavns 1. ward og udfører også en fuldtids mission i Canada.

Efter nogle helt mirakuløse hændelser i den allersidste tid, har kirken købt en dejlig bygning lige på den anden side af den samme gade, hvor den lutheranske domkirke ligger. Adressen er Skolavördustig 46. Den sidste godkendelse er modtaget, og vi har nu rigelig plads til den voksende, driftige gren af begejstrede islandske hellige, som ikke er bange for at fortælle folk, hvem de er. Indenfor det næste år er der fem unge mænd, som nu er ældster i grenen, som vil blive kaldet til at udføre fuldtidsmissioner. Det kan godt være, det ikke er nogen rekord, men hvis der f.eks. er 70 medlemmer til den tid, så vil det betyde, at der er hele 10%, som er på mission.

Grenen er fuldt organiseret og ved juletid blev en islandsk grenspræsident opretholdt og præsiderer nu med to rådgivere. For omkring 18 måneder siden, begyndte missionærerne en særlig bøn og faste med det formål at finde en kvalificeret islænding, som kunne blive omvendt og derefter blive grenspræsident.

Grenen var på det tidspunkt næsten fuldt organiseret og blev ledet af missionærerne. Indenfor få dage kom der en dejlig ung mand, som blev belært om kirken, og som efter omhyggelig overvejelse og undersøgelse sluttede sig til kirken. Han er nu blevet ordineret som ældste og har accepteret kaldet som grenspræsident. Sådan kan vi se, hvordan Herren sørger for sit folk, hvis de blot vil bede til ham.

Der er ved at blive bygget et dåbsbassin i den underste etage i vor egen bygning. Førhen blev de foretaget i badebassiner.

Under ledelse af en af de tidligste og mest trofaste omvendte, søster Sveinbjörg Gudmundsdôttir, er der siden 1975 blevet oversat mange traktater, brochurer og salmer til det vanskelige islandske sprog. Under hendes ledelse er den første Mormons Bog nu ved at blive trykt på islandsk, og den skulle være klar til udgivelse ved den tid, hvor denne artikel læses. Hvor er det vidunderligt at kunne bringe denne bog ud i denne del af verden - på Island!

Det er også vidunderligt at se Jesu Kristi sande kirke rulle frem i et land, som en gang var plaget af modstand og falske rygter. Det er en fryd at høre den smukke »Kom, kom, Guds folk, fremad og frygter ej« sunget på islandsk af hellige, som løfter deres stemmer til Herren uden frygt i deres eget land.

Må vi her i Danmark blive ved med at løfte vore stemmer og give vor fulde støtte til Herrens missionærprogram, ligesom de vidunderlige hellige på Island gør det.

»Vi lever i en verden, der er så dårlig, at den næsten aldrig har været værre, men hvis vi beder Gud om hjælp, må det tilføjes, at han i mange tilfælde er hjælpeløs, dersom vi ikke giver ham et nap«.

(Pastor Johan Nielsen, Hellebæk, ved gudstjenesten i Christiansborg Slotskirke, som indledte folketingsåret 1980-81).

★ ★ ★

Stavskonferencen i København stav

i dagene den 15. og 16. november 1980

Ved denne konference kunne søskende i København stav glæde sig over at have besøg af områdeadministrator for Europa ældste Robert D. Hales og søster Hales.

Mødet lørdag aften

Vort genealogiske ansvar

Denne aftens første taler var forhenværende rigsantikvar, dr. phil. Harald Jørgensen, som på en sprudlende og uimodståelig måde fortalte træk fra såvel sit eget som sin faders og bedstefaders spændende liv.

Dr. Jørgensen sagde bl.a.: »Jeg tilhører en familie, som i tre generationer har skrevet bøger, og derfor har jeg en rig skat af kundskab om mine forfædre. Min mor døde, da jeg blev født, men gennem de breve, hun skrev til min far i deres forlovelsestid, synes jeg at jeg kender hende.

Jeg opfordrer til, at man gemmer alle breve og lignende minder fra familie og venner. Smid kun regningerne ud! Dagbøger har ligeledes en stor værdi, når man skal skrive mindebøger.

Jeg kan godt forstå, at man vil prøve at komme så langt tilbage som muligt med sine forfædre, men prøv dog også at benytte andre arkivalier end lige kirkebøgerne, så man kan få lidt »kød« på de mange data. Min egen slægt kan jeg føre tilbage til det femtende århundrede blot fordi en mand, som var smed, slog en anden mand ihjel. Alt det skriveri, der var af den grund bringer ekstra kolorit til min anetavle.«

Efter dr. Jørgensens tale brød forsamlingen ud i klapsalver, og stavspræsident Henning K. Frederiksen overrakte dr. Jørgensen en Mormons Bog med påtrykt navn.

Søster Anna Margrethe Krogh-Thomsen fra Roskilde fortalte derefter meget bevægende om sine oplevelser, da hun skulle eftersøge sin familie i Nordtyskland. Hvordan hun trods omhyggelige forberedelser alligevel ikke kunne komme til at studere de kirkebøger, hun havde rejst så langt for at se, og om hvordan Herren på forunderlig vis ledte hende til et tilfældigt hus, hvor der viste sig at bo en fjern slægtning, som kunne fremvise hele deres fælles anetavle.

Derefter vistes en interessant filmstrip, som hedder: »Vort genealogiske ansvar«, og som opdeler dette således:

1. Udfør dit 4-generations program.
2. Skriv din personlige og familiens historie.
3. Deltag i navneuddragningsprogrammet, når du kaldes dertil.
4. Tag til templet og udfør de stedfortrædende ordinancer.

Aftenens sidste taler var ældste Robert D. Hales, hvis ord til forsamlingen blev glimrende formidlet på dansk af br. Hans Hjort Nielsen.

Ældste Hales fortalte om det store projekt, der er udført af kirken ved mikrofilmningen af kirkebøger og andre optegnelser over hele verden. Ligeledes fortalte han om det fremragende samarbejde, der er mellem kirken og de mange arkiver og arkivarer.

Derefter talte ældste Hales om profeten Elijahs' ånd, som er over jorden i de sidste dage, og som skal vende fædrenes hjerter til sønnerne og sønnernes til fædrenes, så Herren ikke skal slå jorden med band.

I alle sine taler taler ældste Hales gerne om præsident Kimball, og hans kærlighed til profeten skinner altid igennem alt, hvad han siger.

Træk fra profetens liv og fra ældste Hales' eget liv blev fortalt for at illustrere den vigtighed, der ligger i at vi alle sørger for at skrive vor livshistorie.

Til stede ved dette møde var 224.

Det skal også her nævnes, at der om søndagen var arrangeret en yderst interessant udstilling om emnet genealogi og mindebøger. Brdr. Carsten Gram og Ole Aarenstrup havde gjort et stort arbejde for at stimulere søskendes interesse for denne vigtige del af vort ansvar som sidste dages hellige.

Stavskonferencens hovedmøde, søndag formiddag

Før mødet begyndte kl. 11.00, var der 3 kvarters koncert med et ualmindeligt velsyngende stavskor, som formåede at bringe den rette stemning frem i mødedeltagerne. Man kunne måske godt ønske sig, at en del af den entusiasme, som stråler ud af dirigenten, br. Jørgen Ljungstrøms ryg også kunne ses på kormedlemmmernes ansigter! Den unge søster Alice Hall har på nydelig måde formået at »løfte arven« ved klaveret efter søster Inger Rasmussen, som man i mange år har kunnet glæde sig over på den plads.

Forpligtelse - Kærlighed - Formaning

Som mødets første taler hørtes stavspræsident Henning K. Frederiksen, som fortalte om formålet med konferencer, nemlig at afgøre kirkens anliggender.

Præsident Frederiksen talte om sin taknemlighed for sin omvendelse til evangeliet og om vigtigheden af, at være blandt dem, som Herren vil kendes ved, når vi kommer til ham. Endvidere formanede præsidenten til afståelse fra at dømme hinanden og til tilgivelse, og han sluttede med at sige: »Evangeliet er givet os for at gøre dårlige mennesker til gode mennesker - og gode mennesker til bedre mennesker«.

Præsident Johan S. Koch talte derefter, og han fortalte på ældste Hales' opfordring historien om sin og sin hustrus omvendelse. Derefter talte præsident Koch indtrængende om det faktum, at vi alle må forpligte os til at overholde vore pagter helt og fuldt for at kunne være antagelige for Herren. Han citerede Joseph Smith, som har sagt: »En religion, som ikke kræver alt af sine medlemmer, er ikke nogen rigtig religion«.

Så talte præsident Arnt K. Valgren, og han lagde vægt på, at vi lærer at elske hinanden med Kristi rene kærlighed. Det er nemt nok at være venlig overfor dem, der er venlige overfor os, den virkelige prøve kommer, når vi skal elske dem, som er os imod. Af og til kan vi føle os fulde af kærlighed til alle mennesker, f.eks. når vi har været i templet. Dette er »gyldne øjeblikke«, som vi skal sætte pris på, og som vi skal lære at få flere og flere af.

Efter Stavspræsidentskabets taler hørtes tre vidnesbyrd. Først fra søster Yvonne Kofod, som for kort tid siden kom hjem fra en velfærdsmission på Phillippinerne. Søster Kofod fortalte om sine oplevelser og læste lidt fra sin dagbog.

Broder Frantz Bøving, som netop var blevet opretholdt til ældste efter at være blevet døbt i sommeren 1980 fortalte lidt om de 16 år, det havde taget ham at acceptere evangeliet, og han sagde til alle missionærer: »Giv aldrig op!«

Det sidste vidnesbyrd kom fra missionspræsident Richard C. Jensen, som læste et digt skrevet af en missionær.

Efter at forsamlingen stående havde sunget: »Skal vi svigte vore pagter«, blev tiden overgivet til søster Hales, som blev assisteret af søster Lisbeth V. Andersen.

Søster Hales bar sit vidnesbyrd og opfordrede især til at tage godt imod dem, som kommer til kirken for første gang, det kan have afgørende betydning for deres accept af evangeliet.

Til slut talte ældste Robert D. Hales, igen med br. Hans Hjort Nielsen som

På forhøjningen ses foran stavskoret (fra venstre) missionspræsident Richard L. Jensen, stavspræsident Henning K. Frederiksen, områdeadministrator for Europa ældste Robert D. Hales og søster Hales.

oversætter. Det var ikke lutter »roser« ældste Hales havde til forsamlingen. Han havde studeret statistikkerne både for hjemmelærerarbejde, for aktivitet i hjælpeforeningen m.m., og han var ikke tilfreds med dem. Han sagde: »Jeg formanede jer om disse ting, sidste gang jeg var her, og jeg gør det igen i dag - jeg ønsker ikke at komme og gøre det én gang til!«

Ældste Hales talte derefter om de grundlæggende principper i kirken, om nadveren og om dåben. Igen fortalte ældste Hales om profeten Spencer W. Kimball, og han bar sit vidnesbyrd om dennes guddommelige kald og om Jesus Kristus.

Til stede var 757.

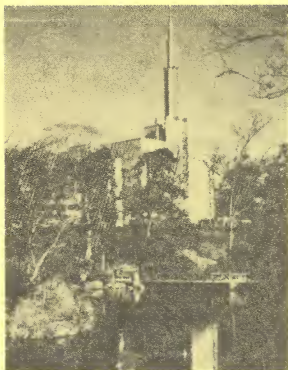
Atter en dejlig konference var til ende, og de hellige i København stav kunne tage hjem og begynde at arbejde med de ting, som var blevet påpeget overfor dem!

eev

»NÆST EFTER SKRIFTERNE ER DE VIGTIGSTE OPTEGNELSER VOR EGEN LIVSHISTORIE«
(Spencer W. Kimball)

末日聖徒イエス·キリスト教会

Templet i Tokyo indviet

Ikke mindre end 48.000 besøgende blev vist rundt i Tokyo templet i den måned, hvor der blev holdt åbent hus for offentligheden.

Det skete fra den 13. september til den 18. oktober 1980. Den 27. oktober blev templet indviet af præsident W. Kimball.

Tempelpræsidenten, Dwayne N. Andersen, fortalte, at der var flere ledende personer, som deltog i begivenheden, end der havde været ved nogen tidligere lejlighed. Der var præsidenter for universiteter, kirker, banker. Og der var skuespillere, forfattere, baseball spillere, forlæggere samt lederen af Tokyos politi. Bygherrer søgte efter fejl i konstruktionen, men de fandt ingen, tværtimod roste de bygningens kvalitet.

Det har været lidt af et problem at finde tempelarbejdere, idet de fleste medlemmer er yngre mennesker med børn. »Der er kaldet 10 ægtepar til at arbejde på fuld tid i templet, og vi er ved at uddanne ca. 115 tempelarbejdere til at arbejde på del-tid, men vi skal nok klare det,« siger tempelpræsidenten.

Netop opførelsen af et tempel i Japan bestyrker den kendsgerning, at Herren ønsker at velsigne alle nationer, stammer, tungemål og folk gennem hans hellige evangeliums ordinancer.

Dette er ikke blot endnu et tempel og endnu en tempelindvielse - det er i sandhed noget ganske særligt, for det sker i et land, hvor den overvejende del af befolkningen ikke er kristne.

Selv om der er mange templer i Japan, så er dette det første, der er bygget til ære for Den levende Gud, og det åbner døren til en helt ny æra, hvor millioner af Østens folk får tilbudet om at acceptere Kristi forsoningsoffer og indgå de pagter, der kun kan indgås i hans egen kirke.

Der har været kristne i Østen i mange år, men det er først nu, det gengivne evangeliums ordinancer er kommet dertil, så disse mennesker kan besøge deres eget tempel, få deres tempelbegavelser og få deres familier beseglet til sig.

Netop genealogien og tempelarbejdet er en af de ting, som griber Østens folk, som har så stor tilknytning til deres forfædre.

(fra Church News)

末日聖徒イエス·キリスト教会

Bikubestævne i København stav

Bikubepigerne i København stav sammen med nogle ledere.

Fredag den 7. november kl. 15.30 mødtes bikubepigerne fra København stav til et dejligt stævne på Maglegårdsallé.

Først blev der kæmpet om nogle fine pokaler m.m. i flag-fodbold, volleyball, tovtrækning, stafetløb og rundbold, hvorefter alle samledes til en lille snak om, hvad det vil sige at være en god kammerat. Efter svarene at dømme har vi nogle meget fine kammerater i København stav!

Ved festmiddagen bagefter talte søster Ellen Valgren og fortalte bl.a. om en lidt uheldig pige, Asta, som en gruppe godt sammensvejsede piger lærte at optage i deres fællesskab, og den betydning og glæde det bevirkede. I dagens anledning var der skrevet forskellige sange, som blev »serveret« i kuvertbrød, knallerter, balloner og i en mini-fodbold. Her er et uddrag af sangen til bikubepigerne. Melodi: Jeg har min hest....

Når man er helt alene
så bli'r man let lidt ked,
en god ven skull' man mene
kan hjælpe en på gled.

Det kræver, at vi selv er gode
og ikke bare tænker »mode«!
Men selv er ven for nogle andre,
det kan det hele helt forandre.

Et vidnesbyrd at have
er vældig godt for os,
det får os til at lave
lidt mere godt, - til trods

for hvad man rundt i verden ser,
hvad der med andre unge sker.
Det styrker os og troen øger
på at det nytter, vi forsøger.

(Ellen Hall)

Festmiddagen bestod af hamburgerryg med grøntsager og »bananasplit« til dessert.

Efter middagen var der sjove konkurrencer.

»Trillinger« i Odense

Eftersom to små, nye brødre og en lille, ny søster i Odense ward valgte at komme til verden inden for den samme uge i oktober måned 1980, kunne deres mødre nyde hinandens selskab på Odense Amts- og Bysygehus.

Her ses de stolte mødre på sengekanten - fra venstre: Lilian Hornemann med sin søn, født den 26. oktober, Dorthe Christiansen med sin datter, født den 24. oktober, Bente Andersen med sin søn, født den 21. oktober.

Den 27. november 1980 døde søster Dorthe Christiansen pludselig, kun 22 år gammel.

Dorthe var en afholdt og respekteret søster, og hun var til det sidste glad og lykkelig sammen med sin mand og deres 2 børn. - Æret være hendes minde. - Familien.

At finde tid

Som ung pige blev Sophie Hansen næsten besat af tanken om, at verdens undergang var nært forestående. Dette blev en kilde til en vedvarende bekymring, som endog truede hendes helbred. Dog hjalp det også med til at vække hendes interesse, da hun mødte sidste dages hellige missionærer og fandt ud af, at de også troede på, at Kristi andet komme var nær.

Sophies tanker om fremtiden blev nu en mere positiv kraft i hendes liv, og hendes omvendelse til mormonismen gav hende mulighed for at udnytte sine talenter. Snart var hun travlt beskæftiget som rådgiver i præsidentskabet i den første GUF for unge piger i København.

Efter sin emigration til Amerika i 1885 giftede Sophie sig med en hjemvendt missionær, August Valentine. I Salt Lake City fik hun god brug for sin boglige uddannelse, idet hun blev medredaktør af »Bikuben«, en uge-avis for danske og norske sidste dages hellige emigranter. Da redaktør Anders Winberg i 1887, som en af de mange sidste dages hellige, der dyrkede flerkoneri, blev fængslet, overtog Sophie hele ansvaret for avisen i seks måneder, og hun blev derved én af Utahs første kvindelige avisredaktører.

Snart blev moderskabet dog hendes største ansvar. Sophie og August opdrog fem børn i Brigham City, Utah, hvor August var biskop i 12 år. Sophie fandt alligevel tid til at skrive små historier, artikler og digte til »The Young Womans's Journal« (De Unge Pigers Blad), »The Juvenile Instructor«, »Bikuben« og andre sidste dages hellige blade. Hun hjalp de

amerikanske kvinder til bedre at forstå mormonerne, da hun i 1897 fik offentliggjort en kort historie i det vidt udsendte blad »Godey's Magazine«.

I 1895 var der en livlig debat om, hvorvidt Utahs forfatning skulle give kvinderne stemmeret - noget, som de allerede havde haft i tidsrummet fra 1870 til 1887. For Sophie så det ofte ud, som om hendes kvindelige med-emigranter fra Skandinavien knapt brød sig om at få denne rettighed igen, lige så lidt, som de bekymrede sig om at holde sig velinformerede. I et læserbrev til »Bikuben« skrev hun: »De fleste kvinder har sandelig nok at gøre i deres hjem. Men uanset, hvor travlt en flittig kvinde har, så vil hun altid finde lidt tid til at lade sig optage af det, hun føler og tror, er hendes pligt«. Det var den indstilling, som prægede Sophie Valentines liv.

(Fra Church News rubrikken »Profiler fra Fortiden«, af Richard L. Jensen).

Kvindelig senator fra Florida

Den storsmilende dame på billedet hedder Paula Hawkins, og hun har sandelig grund til at være glad.

Fra januar 1981 er hun valgt som medlem af USA's senat.

Hun er den første mormon-kvinde, som er valgt som senator og tillige den første kvinde, som vælgerne i Florida har valgt til denne post.

I senatet, som har 100 medlemmer vil hun desuden være den ene af de *to* kvindelige senatorer.

Søster Hawkins udtaler, at hendes baggrund i kirken har givet hende store fordele i hendes offentlige arbejde.

»Jeg tror, at jeg har fået min uddannelse tidligt i livet netop på grund af kirken - ved at holde taler, ved at studere, ved at give lektie. I kirken lærer vi at tage del i arbejdet. Enhver må gøre sin del, og man udvikler sine talenter tidligt,« siger søster Hawkins.

I hele sit 53 årige liv har søster Hawkins været aktiv i kirken, og hun har haft mange stillinger, såsom wardspræsidentinde for Primary, stavspræsidentinde for hjælpeforeningen, wardspræsidentinde for Unge Piger og lærer for Unge Voksne.

Søster Hawkins er gift og har 4 voksne børn. Hendes valgsprog er dette: »Ingen succes andre steder kan opveje fiasko i hjemmet«.

(fra Church News)

Kirkens julefilm for TV 1980

James Steward gynger fredeligt i sin gyngestol i rollen som hr. Krueger i TV-filmen »Hr. Kruegers jul«.

»Tag en ensom, gammel vicevært (spillet af James Stewart). Giv ham en kælen kat ved navn Georg. Læg dertil en lille, blond pige, som har tabt sine vanter og kom så med Mormon Tabernakelkoret - lad kameraerne køre og man får den dejligste julefilm, som vil røre alle hjerter.«

Sådan indleder Church News sin artikel om den julefilm, som kirken har produceret, og som blev vist i amerikansk TV i december 1980.

Filmen hedder: »Hr. Kruegers jul« og handler som sagt om en gammel ensom mand, som bl.a. drømmer, at han dirigerer Tabernakelkoret.

Alle de medvirkende er medlemmer af kirken - undtagen James Steward, som udtalte, at det at dirigere Tabernakelkoret, som han faktisk gjorde under optagelserne, var en af de mest vidunderlige oplevelser i hans liv. Han følte sig hjemme i rollen som Hr. Krueger og udtalte: »Jeg har altid søgt til Jesus Kristus, når jeg skulle have hjælp og vejledning, og jeg takker ham altid for de velsignelser, jeg får«.

Nyt østfra

Lørdag den 15. november 1980 rejste 9 medlemmer fra Rønne gren til stavskonference i København.

Det er nok mange år siden, vi har været så mange af sted på én gang til en konference.

Denne gang skulle det dog være en særlig konference for os fra Bornholm, da der skulle opretholdes 4 nye ældster - vi var kun 2 i forvejen.

De 4 nye ældster er: Per Borgen, Frantz Bøving, Ejvind Folkmann og Hans Koefoed.

Den følgende lørdag-søndag var præsident Arnt K. Valgren fra stavspræsidentskabet på Bornholm for at ordinere brødrene, og det skete i deres respektive hjem.

Om søndagen blev Frantz Bøving opretholdt som 2. rådgiver i grenen, Ejvind Folkmann blev opretholdt som rådgiver i ældsternes kvorum, og Hans Koefoed blev opretholdt som grenssekretær.

Så nu fremstår Rønne gren som en mere fuldt organiseret gren. Det må være ét af de lange skridt, som præsident W. Kimball taler om.

Hans-Jørgen Rønholt Madsen

Vor mormon arv

En af de mange tragedier, der udspilledes på pionerernes rejse over prærien, skildres på dette maleri af Clark Kelley Price fra Provo, Utah, hvor han viser, hvordan et håndkærrekompagni begraver en fader i en nødtørftigt gravet grav i Bitter Creek, Wyoming i 1856.

Mange af vi danskere har fjerne slægtninge mellem disse pionerer, og vi har måske fået forbindelse med deres efterkommere, så vi med dem kan glæde os over evangeliet.

Men selv om vi ikke kan finde slægtninge af blodet mellem pionererne, så er de alle -hver og en, som led og stred for vor skyld -vore forfædre. Deres lidelser og sejre, deres afsavn og dyrekøbte erfaringer - alt er det en del af den arv, vi som mormoner har påtaget os, da vi accepterede evangeliet.

Måtte ikke én af dem være død forgæves!

Århus gren tager afsked med populært missionærpar

Ældste og søster Dudd med en smuk afskedsgave fra Århus gren.

Lørdag den 8. november 1980 holdt Århus gren en festaften for missionærparret Edgar og Ragna Dudd.

Ældste og søster Dudd tilbragte stort set hele deres mission i Århus, og de gjorde et stort arbejde for at reaktivere søskende.

Aftenen indledtes med taler og vidnesbyrd og medvirken af grenskoret. Senere morede man sig med at digte vers, man sang danske sange og sluttede med forfriskninger.

Alle søskende i Århus gren sender ældste og søster Dudd de kærligste hilsener.

Jørn Holm Bendtsen
Grenspræsident

Alberta templet åbent i 24 timer

I anledning af kirkens 150 års jubilæum og provinsen Albertas 75 års fødselsdag holdt templet i Cardston, Alberta, åbent i 24 timer den 26. og 27. september 1980.

I det tidsrum blev der udført 19 sessioner med ialt 2.291 endowmwnts, samt stedfortrædende dåb, vielser og beseglinger.

Der kom så mange til templet, at ikke alle kunne være med i samme session. Medlemmer kom langvejs fra. Nogle rejste op til 1200 km for at være med ved denne specielle lejlighed.

319 tempelarbejdere ledede arbejdet, og tempelpræsidenten, V. A. Wood, udtalte, at det for alle deltagende havde en »højst betagende, åndelig oplevelse«.

(fra Church News)

Århus grenskor holder debutkoncert

I forbindelse med grenskonferencen i Århus den 25. og 26. oktober 1980 holdt grenskoret deres første koncert af en times varighed, lørdag aften den 25.

Til stede var omkring 100 medlemmer og venner af kirken, og de kunne nyde en koncert bestående af en pæn blanding af danske sange og af kirkens salmer.

Koret har øvet sig flittigt gennem et års tid, og deres sang var så vellykket og charmerende, at den bragte mange følelser frem i de tilstedeværende.

H.N.S.P.

Kan du finde dåseåbneren?

Måske har du et fuldstændigt 2-års forråd af madvarer i kælderen. Måske har din søn gået på overlevelseskursus. Din datter har måske et bevis fra et livredderkursus, og din kone kan måske »hekse«, når det gælder om at sy gamle gardiner om til kjoler eller at lave et lækkert måltid af en pakke makaroni og en dåse tunfisk.

Men hvor godt ville I alle kunne arbejde sammen i en almindelig nødsituation?

Hvis du pludselig stod uden din hustru eller mor, måtte du så leve af pandekager og cacaomælk? Hvis hun kom på hospitalet, kunne du så skifte sengetøjet, til hun skulle komme hjem? Kan familiens 5-årige vise babysitteren, hvordan man låser dørene?

Her følger en liste, som kan hjælpe os til at finde ud af vort moderne »vildnis« af mærkelige redskaber - og ud af måltider, som gemmer sig i dåser og glas - og udspekulerede snavsbekæmpere.

Kontrollér, om hvert medlem af familien er i besiddelse af de færdigheder, som passer til vedkommendes aldersklasse ifølge listen. Hvis ikke, ville det måske være klogt at bruge nogle minutter hver uge (måske efter familiehjemmeaften) til at øve sig på dem.

(Det er en god ide, at få familien til virkelig at gøre de forskellige ting for at komme

følgende bemærkning i forkøbet: »Det var da mærkeligt. Jeg var sikker på, at jeg kunne gøre det. Jeg har jo set dig gøre det masser af gange«).

Alder: 4-6 år

Kan vaske og klæde sig selv på.

Kan bruge telefonen i nødstilfælde - alarm, en nabo eller familie og er i stand til at give nødvendige oplysninger (disse telefonnumre bør være skrevet op ved telefonen).

Kan låse og åbne døre i hus og evt. bil.

Ved, hvor de mest almindelige madvarer er - brød, mælk, frugt osv.

Kan klare almindelig oprydning, rede senge, sætte opvask på plads.

Alder: 7-12 år

Kan alt det førnævnte.

Kan forberede enkle måltider - smørrebrød, spejlæg o.l. - ved, hvordan en fornuftig kostplan ser ud.

Kan sikkert anvende almindelige redskaber - komfur, brødrister, dåseåbner osv.

Ved, hvor de almindelige redskaber til madlavning opbevares, og hvordan de bruges - knive, pisker, dørslag osv.

Kan skylle af og vaske op.

Ved, hvordan man fjerner affald.

Kan sortere vasketøj og benytte vaskemaskinen.

Kan tråde en nål og udføre enkle reparationer på tøj.

Kan vaske gulve og pudse vinduer.

Kan støvsuge og tørre støv af.

Ved, hvor der er ekstra nøgler til hus og bil.

Alder: 13-17 år

Kan alt det førnævnte.

Ved, hvor medicin o.l. opbevares, og til hvem og hvad, det skal benyttes.

Kan skifte sikringer og elektriske pærer og kan regulere varmen.

Ved, hvor det almindeligste værktøj opbevares - hammer, knibtang, skruetrækker osv. - og kan benytte det.

Kan stryge al slags tøj.

Kan lave en indkøbsliste og foretage ugentlige eller månedlige indkøb.

Voksne

Kan alt det førnævnte.

Kender til fremgangsmåden ved at betale regninger.

Ved, hvordan banksager ordnes.

Ved, hvor der opbevares oplysninger om forsikringer, testamente, konti, og ved, hvad det betyder.

Ved, hvordan man kører bil (hvilken pedal, der er bremsen, koblingen osv.), selv om man ikke har kørekort.

Kan udføre enkle funktioner vedrørende en bil - skifte hjul, fylde benzin på.

Kender vejen til læge, hospital, forretninger.

Har et system (en kalender, opslagstavle, notesbog), hvormed der holdes styr på de daglige gøremål - tandlægeaftaler, biblioteksbøgers afleveringsfrist, regningers betalingsfrister osv.

(Sue Van Alfen, Ensign, april 1976)

Hvor fornuften sparker troen ud, smutter overtroen ind ad bagdøren.

Ingeborg Buhl

★ ★ ★

Mormons Bog på Kassetter

I løbet af sommeren 1980 har broder Eddie Karnil fra Odense indtalt Mormons Bog på bånd. Optagelsen fandt sted i TSD's lokaler på Vodroffsvej i København, hvor der var opbygget et midlertidigt studie.

Hele indtalingen tog 6½ dag eller ca. 70 timer og fyldte 37 spoler svarende til 30 timers lytning.

Alle de steder hvor der i indlæsningen opstod fejl - det kunne være uvedkommende lyde, rømmen, forkert tryk eller snublen over ordene - blev genoptaget. Det har betydet et stort arbejde med at klippe fejlene bort og samle båndene igen. Og når klippearbejdet er overstået, vil der være ca. 30 bånd tilbage svarende til 20 timers lytning eller 15 kassettebånd.

Men under klipningen har der vist sig fejl, som ikke blev rettet i 1. omgang, og det har været nødvendigt at sende bud efter Eddie Karnil to gange for at rette disse fejl.

Vi har i modsætning til Sverige benyttet os af en professionel skuespiller, og det har været en stor fordel både hvad ensartet stemme og evne til at holde samme tempo angår.

Denne nye indtaling, som vil kunne købes gennem Nordisk Distributions Center i nær fremtid, vil være en stor hjælp til at fordybe sig i Mormons Bog, når man f.eks. kører i bil, men også hjemme vil man høste stor fordel i studiet af Mormons Bog ved at lytte samtidig med, at man følger med i bogen.

Alle vi, der arbejdede med på denne opgave, fik et vidnesbyrd om bogens guddommelighed og om, at den er et andet vidne om Kristus.

JL

Hele staben samlet. Kaj Jensø med de 37 bånd, Eddie Karnil med manuskriptet, Jørgen Ljungstrøm med Mormons Bog og Moneca Bilton, der var sekretær.

Eddie Karnil indtaler, mens Jørgen Ljungstrøm kontrollerer det oplæste og afbryder, hver gang der fejllæses eller ord glemmes.

Optagelsen i fuld gang. Kaj Jensø passer båndmaskinen (Tandberg 10XD) og Moneca Bilton noterer alle data til senere brug.

Platter for Sidste Dages Hellige

Det er med meget stor glæde, vi nu præsenterer vores udvalg i religiøse platter for kirkens medlemmer og andre interesserede.

Jeg vil gerne kort ridse den historiske baggrund op.

Medens præsident Pehrson var missionspræsident her i Danmark, gav han os ideen til religiøse platter til kirkens medlemmer, for at de kunne få noget smukt at se på, men også samtidig for at et overskud kunne være til økonomisk hjælp til forskellige projekter i kirken.

Allerede dengang begyndte vi at arbejde med platterne, vores udvikling er gået over platten med græshopperne og mågerne, og en tempelplatte af Schweiz templet.

Imidlertid var vi ikke særlig tilfredse med resultaterne, da det var overglasur. Hvorimod vi nu behersker den noget sværere teknik, der kaldes underglasur. Det vil sige, at der ligger en glasur hen over billedet, det beskytter selve billedet, og samtidig giver det den skønhed og dybdevirkning, som var vores mål. Og det har selvfølgelig kostet os store anstrengelser, mildt sagt, men til gengæld er vores resultat noget nær det perfekte.

Tempelserien kommer til at omfatte alle templerne. Kristus og Johannes Døberen er tænkt som dåbsgaver, navne og datoer kan skrives på bagsiden, så man mindes ham der døbte, ham der gav håndspålæggelsen for Helligåndens gave, og til slut hvem der var din biskop. Det kan skrives med egne håndskrifter og vil være et minde for livet.

Platten af kirkebygningen på Priorvej i København, der for resten har 50 års jubilæum i juni 1981, er et eksempel på, hvad der kan gøres, hvis man har lyst til noget tilsvarende.

Juleplatten er en Kristus serie, der fortæller om Kristi liv. Den første udkom i 1978, og disse årgange kan selvfølgelig stadig købes. For platterne gælder det, at den guldbelægning, der er på, er ægte 24 karats guld.

Handelen vil komme til at foregå lokalt, og det vil være det lokale ward, der vil høste overskudet.

Nærmere oplysninger kan fås på tlf. 02-73 62 68.

Bent S. Jensen

DØDEN

Jeg står ved havets bred med blikket uafvendt rettet mod et skib, der har bredt sine hvide sejl ud for morgenbrisen og nu stævner ud mod det blå ocean.

Skibet er et billede på skønhed og styrke, og jeg står og betragter det, indtil det til sidst kun øjnes som en lille, hvid plet lige der, hvor havet og himmelen mødes.

En af dem, der står ved siden af mig, siger: "Så - nu er det borte!"

Borte? - Hvor borte?

Ja, det er uden for min synskreds - men det er da også det hele!

Skroget og masten er lige så store, som da jeg så det sejle ud, og det er fuldt ud i stand til at føre sin levende fragt til bestemmelsesstedet.

Skibet er ikke blevet mindre, det er ikke forsvundet, det er kun for mig, det ser sådan ud.

Og ligesom vi stod og så det sejle bort, og der var en, som sagde: "Så - nu er det borte!" - således er der andre øjne, der ser det nærme sig, og andre stemmer rede til at juble: "Dér kommer det!"

OG SÅDAN ER DØDEN.

Sådan ser der ud i Skive gren

Kirkebygningens adresse: Vesterled 2, 7800 Skive.

Grenspræsidentens adresse: Vagn Darre, Chr. Winthersvej 23, 8600 Silkeborg. Tlf. 06-82 48 08.

Mødetider om søndagen:

Kl. 10.00 - Organisations- og kvorumsmøder
Kl. 11.00 - Søndagsskole
Kl. 11.50 - Nadvermøde